



# MONITORUL OFICIAL

## AL

### ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 522

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 27 iulie 2012

#### SUMAR

	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
<b>DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE</b>			
Decizia nr. 429 din 3 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor .....	2-3	Decizia nr. 618 din 12 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare .....	9-12
Decizia nr. 459 din 8 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă .....	3-5	Decizia nr. 620 din 12 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar .....	12-14
Decizia nr. 460 din 8 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.....	5-7	<b>HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI</b>	
Decizia nr. 517 din 15 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.....	8-9	728. — Hotărâre pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 683/2012 privind aprobarea programului calendaristic pentru realizarea acțiunilor necesare desfășurării referendumului național din data de 29 iulie 2012 pentru demiterea Președintelui României .....	15

**DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE****CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 429**

din 3 mai 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, excepție ridicată de Gabriela Dimancea în Dosarul nr. 10.536/118/2011 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.312D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.508D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010, excepție ridicată de Fundația pentru apărarea cetățenilor împotriva abuzurilor statului în Dosarul nr. 1.381/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul parțial al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.312D/2011 și nr. 1.508D/2011, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.508D/2011 la Dosarul nr. 1.312D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că momentul nașterii copilului este un element obiectiv care conferă previzibilitate în aplicarea legii, spre deosebire de momentul concepției copilului. Prin urmare, diferența de tratament juridic determinată de momentul nașterii copilului nu poate fi considerată ca având un caracter discriminator.

**CURTEA,**

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 10.536/118/2011, **Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

**Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor.**

Excepția a fost ridicată de Gabriela Dimancea cu prilejul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ având ca obiect anularea unui act administrativ.

Prin Încheierea din 28 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.381/2/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010.**

Excepția a fost ridicată de Fundația pentru apărarea cetățenilor împotriva abuzurilor statului cu prilejul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ având ca obiect anularea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010.

**În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile actului normativ criticat creează o discriminare între copiii concepuți, dar nenăscuți la data de 31 decembrie 2010 și cei născuți la această dată, precum și între părinții acestor copii, din perspectiva regimului juridic aplicabil indemnizației pentru creșterea copilului.

**Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

**Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

**Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că nu se poate face o comparație între persoanele care au beneficiat de indemnizație pentru creșterea copilului, stabilită anterior datei intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010, și persoanele care au beneficiat de indemnizație pentru creșterea copilului după data intrării în vigoare a acestei ordonanțe de urgență. Pretinsa discriminare rezultată în urma modificării legii nu este o problemă de constituționalitate, ci una de succesiune în timp a legii.

**Avocatul Poporului** consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că indemnizația pentru creșterea copilului reprezintă un drept al părintelui, iar nu al copilului. De asemenea, arată că problema indemnizației pentru creșterea copilului reprezintă un aspect de politică legislativă asupra căruia legiuitorul este singur îndreptățit să decidă, în funcție de realitățile social-economice și demografice ale țării.

**Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

## CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010.

Autorii excepției consideră că prevederile actului normativ criticat sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 49 privind protecția copiilor și a tinerilor, art. 108 referitor la actele Guvernului, art. 20 privind tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 148 referitor la integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, invocă încălcarea art. 20 din Carta Europeană a Drepturilor Omului referitor la egalitatea în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că argumentele autorilor excepției pun în discuție criteriul pe care legiuitorul l-a ales pentru a face o distincție de tratament juridic între persoanele care se supun reglementării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 și cele care

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, excepție ridicată de Gabriela Dimancea în Dosarul nr. 10.536/118/2011 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și de Fundația pentru apărarea cetățenilor împotriva abuzurilor statului în Dosarul nr. 1.381/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**AUGUSTIN ZEGREAN**

Magistrat-asistent,  
**Patricia Marilena Ionea**

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

## DECIZIA Nr. 459

din 8 mai 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4  
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror  
Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Laurențiu Modan în Dosarul nr. 17.377/299/2010 al Judecătoriei Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.209D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, menționând jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 1.271 din 29 septembrie 2011, pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 17.377/299/2010, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Laurențiu Modan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de suspendare provizorie a executării silite.

**În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât încheierea de suspendare provizorie a executării este pronunțată fără citarea părților și nu este supusă niciunei căi de atac.

**Judecătoria Sectorului 1 București**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

**Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

**Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul cuprins: „*În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 500 lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și art. 52 alin. (1) privind dreptul de petiționare, precum și în art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare, constatând constituționalitatea acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 810 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 5 august 2008, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate prevăd posibilitatea ca președintele instanței să dispună, pe calea ordonanței președințiale, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare, care se judecă potrivit regulilor de procedură din dreptul comun. Așadar, suspendarea provizorie se dispune ca o măsură vremelnică, în scopul păstrării unui drept care s-ar păgubi prin întârziere ori al prevenirii unei pagube iminente care nu s-ar putea repara.

Curtea constată că măsura suspendării provizorii a executării silite, în cazuri urgente, nu este de natură a aduce atingere dreptului persoanei la un proces echitabil, în mod public, și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil de către o instanță independentă și imparțială, ci, dimpotrivă, asigură toate garanțiile pentru respectarea dreptului la un proces echitabil.

De asemenea, în ceea ce privește critica referitoare la faptul că președintele instanței poate dispune suspendarea provizorie a executării fără citarea părților, încălcându-se astfel exigențele unui proces echitabil care implică efectuarea actelor de procedură într-un mod care să permită desfășurarea normală a procesului, cu respectarea dreptului la apărare, a principiului contradictorialității, publicității și a autorității de lucru judecat, Curtea observă că aceasta nu poate fi reținută, deoarece legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice.

Referitor la pretinsa inegalitate procesuală creată de dispozițiile criticate, Curtea constată că acestea nu aduc atingere prevederilor constituționale privind egalitatea în fața legii, deoarece dispozițiile legale criticate nu stabilesc discriminări, ci instituie un tratament juridic egal pentru toate persoanele aflate în aceeași situație procesuală, fără nicio deosebire.

De altfel, prin Decizia nr. 236 din 9 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 martie 2006, Curtea a observat că art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu conține măsuri discriminatorii care ar contraveni principiului egalității în fața legii, întrucât măsura instituită prin acesta se ia în considerare naturii urgente a cauzelor, iar nu a persoanelor care o solicită, acestea beneficiind de un tratament egal în fața legii.

Curtea a mai statuat prin aceeași decizie că împrejurarea, potrivit căreia împotriva încheierii instanței prin care s-a dispus o asemenea suspendare provizorie nu se poate promova nicio cale de atac, nu este de natură să înfrângă dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, la folosirea căilor de atac și la înfăptuirea justiției, deoarece legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice, iar, pe de altă parte, prevederile constituționale nu garantează folosirea tuturor căilor de atac.

De asemenea, prin Decizia nr. 489 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 11 iunie 2010, Curtea a constatat că procedura de soluționare a cererii de suspendare provizorie a executării silite — prin încheiere nesupusă niciunei căi de atac și fără citarea părților — se circumscrie domeniului de reglementare a procedurii de judecată, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, este atributul exclusiv al legiuitorului.

Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 24 din Legea fundamentală, Curtea a reținut prin Decizia nr. 8 din 10 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 154 din 17 februarie 2006, că aceste susțineri sunt neîntemeiate, având în vedere, pe de-o parte, urgența care impune suspendarea provizorie a executării silite — urgență care nu îngăduie întâzieri generate de exercitarea vreunei căi de atac împotriva încheierii instanței —, iar, pe de altă parte, faptul că măsura provizorie dispusă de președintele instanței nu îl prejudiciază pe creditor în valorificarea pretențiilor sale, acesta beneficiind de toate drepturile și garanțiile procedurale, fiind apărat prin instituirea unei cauțiuni de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 500 lei pentru cererile neevaluabile în bani, cauțiune menită să acopere eventualele

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Laurențiu Modan în Dosarul nr. 17.377/299/2010 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**AUGUSTIN ZEGREAN**

Magistrat-asistent,  
**Fabian Niculae**

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

### DECIZIA Nr. 460

din 8 mai 2012

#### referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 10.008/2/2010 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.295D/2011.

La apelul nominal răspunde partea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, reprezentată prin consilierul juridic Mihaela Jugaru, cu delegație depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

daune cauzate acestuia prin suspendarea provizorie a executării silite.

Neintervenind elemente noi, de natură a justifica reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește dispozițiile art. 52 alin. (1) din Constituție privind dreptul de petiționare, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză, conținutul dreptului la petiționare nevizând cererile ce se circumscriu procedurilor judiciare.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Marilena Bogdan a transmis la dosar note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, depune la dosar note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că procedura privind acțiunea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității beneficiază de garanțiile necesare desfășurării sale în condiții rezonabile, cu respectarea drepturilor procesuale ale părților implicate. De asemenea, subliniază că, în cadrul procesului, expertiza grafoscopică nu are o poziție privilegiată în raport cu alte probe, aprecierea ansamblului probelor administrate în cauză revenind instanței judecătorești. Invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, cu referire la Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în *Cauza Rotaru împotriva României*, și Hotărârea din 27 octombrie 2009, pronunțată în *Cauza Haralambie împotriva României*, precum și „*Setul actualizat de principii pentru apărarea și promovarea drepturilor omului prin lupta împotriva impunității*”, emis de Organizația Națiunilor Unite (ONU Doc. E/CN.4/2005/102/anexa 1).

## CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 5.186 din 19 septembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 10.008/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

Excepția a fost ridicată de instanța judecătorească, din oficiu, într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatare.

**În motivarea excepției de neconstituționalitate** instanța judecătorească susține că prevederile de lege criticate contravin dreptului la apărare. Astfel, instanța judecătorească reține că o componentă a dreptului la apărare constă în posibilitatea recunoscută tuturor subiecților de drept de a-și formula apărările într-un proces civil prin administrarea de probe în condițiile legii, iar acuzațiile în materie civilă aduse împotriva unei persoane trebuie să aibă la bază același principiu al legalității probelor, principiu care se subsumează dreptului la apărare, ca o garanție a acestuia.

Pe de altă parte, susține că prevederile legale criticate sunt în contradicție cu art. 11 din actul normativ menționat anterior, potrivit căruia la dosarul cauzei, în cadrul acțiunii în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității, se depun copii certificate de pe documentele aflate în arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității (CNSAS), documentele originale putând fi consultate la arhiva CNSAS.

Or, în prezenta cauză, depunerea unor înscrisuri de către reclamantă (CNSAS), care nu se mai regăsesc în materialitatea acestora, fiind doar pe suport microfilm, neputând fi aplicate în privința acestora prevederile art. 139 din Codul de procedură civilă, coroborate cu cele ale art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, este de natură să încalce dreptul la apărare al reclamantei, precum și principiul legalității probelor, principiu care se subsumează dreptului la apărare, ca o garanție a acestuia.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

**Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 31 alin. (1) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt constituționale. Potrivit punctului său de vedere, competența de gestionare a arhivelor acordată CNSAS nu îngrădește dreptul la apărare, întrucât CNSAS nu a dobândit prin prevederile legale criticate dreptul de a stabili calitatea de colaborator al Securității. Astfel, într-o acțiune în constatare promovată de CNSAS, revine instanței de judecată obligația de a cerceta cauza prin stabilirea pe bază de probe a situației de fapt, de a administra tot probatoriul pe baza căruia să pronunțe soluția, precum și de a soluționa cauza, aplicând textul de lege la situația de fapt. Instanța este datoare să examineze concluziile probei, în virtutea prevederilor art. 167 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care o obligă să încuviințeze numai acele probe care pot duce la dezlegarea cauzei.

În plus, aspectele invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, potrivit cărora acest angajament de

colaborare cu Securitatea nu mai există în materialitatea sa, ci doar pe suport microfilm, ceea ce împiedică efectuarea unei expertize grafoscopice, nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci de interpretare și aplicare a legii de către instanțele judecătorești.

**Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

## CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 31 alin. (1) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008. Prevederile art. 31 alin. (1) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 au următorul cuprins:

*„(1) Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității continuă să preia în gestiune toate documentele privitoare la exercitarea drepturilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, precum acte, dosare, registre, înregistrări foto, video, audio și informatice, baze de date, inclusiv dosarele de cadre ale ofițerilor și subofițerilor de Securitate și ale ofițerilor acoperiți, identificați cu activitate prin care au fost suprimate sau îngrădite drepturi și libertăți fundamentale ale omului, în scopul susținerii puterii totalitare comuniste, potrivit prezentei ordonanțe de urgență.*

[...]

*(5) Drepturile și obligațiile prevăzute la alin. (1)—(4) se referă și la instrumentele de evidență, adică indexuri, cartoteci, registre de evidență a rețelei informative, registre privind aprobarea folosirii membrilor de partid în munca de securitate, registre-inventar ale arhivelor, procese-verbale de distrugere sau de constatare a dispariției dosarelor, indiferent de suportul lor, precum și la înregistrările audio și video, dischete, hard diskuri, fotografii, filme și microfilme.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prevederile legale criticate, care fac parte din cap. IV al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, „*Dispoziții finale și tranzitorii*”, reglementează preluarea în gestiune de către CNSAS a tuturor documentelor privitoare la exercitarea drepturilor prevăzute de ordonanța de urgență.

Astfel, Curtea reține că prevederile legale în discuție corespund atribuțiilor pe care această autoritate le exercită în conformitate cu art. 14 din ordonanța de urgență. Spre exemplu, CNSAS asigură exercitarea dreptului de acces la propriul dosar,

constând în studierea nemijlocită a dosarului și eliberarea de copii ale actelor dosarului și ale altor înscrisuri care privesc propria persoană; organizează și desfășoară activități formativ-educative și sprijină cercetările, prin conferințe și expoziții, în vederea consemnării istorice a activităților represive ale regimului comunist, precum și editarea de studii științifice și documentare; pune la dispoziția cercetătorilor acreditați de Colegiul CNSAS documente și informații complete cu privire la structura, componența, metodele și activitățile Securității etc.

În aceste condiții, Curtea constată că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 s-a instituit un regim special de gestionare, de către CNSAS, a dosarelor întocmite de organele securității, acestea aparținând fondului arhivistic național și reprezentând o importantă sursă pentru documentare în scopul restabilirii adevărului istoric începând cu anul 1945 (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 465 din 20 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 14 octombrie 2005).

Pe de altă parte, Curtea reține că prevederile legale criticate nu instituie sub niciun aspect reguli procedurale în privința probelor, în temeiul cărora instanța judecătorească pronunță soluția cu privire la acțiunea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității. Reguli privind competența și procedura de judecată referitoare la soluționarea acțiunii în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității se regăsesc la art. 11 din ordonanța de urgență. Aceste prevederi permit instanței de contencios administrativ ca, în cadrul acțiunii în constatare cu care a fost sesizată, să uzeze de toate mijloacele procedurale legale pentru stabilirea adevărului în cadrul procesului. O practică contrară ar încălca regulile procedurale în temeiul cărora instanța de judecată administrează dovezi care să ducă la dezlegarea pricinii și, în final, la înlăptuirea justiției.

Așadar, într-o acțiune în constatarea calității de colaborator, promovată de CNSAS, revine instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul pe baza căruia să pronunțe soluția, iar constatarea calității de colaborator al Securității trebuie să fie rezultatul unei analize minuțioase din partea instanței asupra întregului material probator.

În aceste condiții, Curtea constată că argumentele de neconstituționalitate invocate în cauză sunt elaborate prin

prisma unui raționament care implică probleme de interpretare și aplicare a legii, sub aspectul admisibilității, administrării și aprecierii probelor în cursul acțiunii în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității.

Astfel cum arată și Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, faptul că angajamentul de colaborare cu Securitatea nu mai există în materialitatea sa, ci doar pe suport microfilm, ceea ce împiedică efectuarea unei expertize grafoscopice, nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci de interpretare și aplicare a legii de către instanțele judecătorești.

Într-o atare situație, jurisprudența Curții Constituționale este constantă în a preciza că problemele de interpretare și aplicare a legii nu intră în atribuțiile instanței de contencios constituțional, fiind atributul instanțelor judecătorești (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.391 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 25 ianuarie 2012).

Totodată, faptul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu instituie reguli derogatorii de la normele Codului de procedură civilă în privința sistemului probator nu este de natură să contravină dreptului la apărare. A stabili astfel de reguli presupune, în prezent, o modificare a prevederilor actului normativ, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale. În acest sens, dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 stabilesc regula conform căreia „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

În sfârșit, Curtea constată că nu are relevanță în ceea ce privește controlul de constituționalitate, nici critica privind necorelarea dintre prevederile legale criticate și cele ale art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că numai autoritatea legiuitoare are competența de a asigura coordonarea legislației și de a elimina eventualele necorelări existente în sistemul legislativ, având în vedere dispozițiile art. 58 alin. (1) din Constituție [actualul art. 61 alin. (1)] (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 156 din 12 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 10 din 12 ianuarie 2000).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească în Dosarul nr. 10.008/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**AUGUSTIN ZEGREAN**

Magistrat-asistent,  
**Simina Gagu**

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

## DECIZIA Nr. 517

din 15 mai 2012

## referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 207/122/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.370D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită păstrarea jurisprudenței Curții în materie în sensul respingerii excepției ca inadmisibilă.

## CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 207/122/2009, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în pretenții.

**În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul arată că textul de lege criticat a fost interpretat de către instanțele de judecată ca realizând o abrogare implicită a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Or, după intrarea în vigoare a Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative nu mai există temei legal pentru a opera abrogarea implicită, dispozițiile art. 62 și 63 din Legea nr. 24/2000 reglementând în mod imperativ abrogarea expresă directă, enumerarea datelor de identificare a tuturor actelor normative vizate. Prin urmare, prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii trebuie interpretate prin prisma regulilor de tehnică legislativă reglementate de art. 1 alin. (2) și art. 15 din Legea nr. 24/2000. În opinia autorului excepției, orice altă interpretare este contrară jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului potrivit căreia legiuitorul are obligația elaborării unor dispoziții legale eficiente din punctul de vedere al aplicabilității acestora, în sensul că acestea trebuie să fie coerente, să evite paralelismul legislativ și să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale. Se susține că,

prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept este încălcat art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Mai mult, în temeiul art. 1 alin. (5) din Constituție, Parlamentul este obligat să respecte Constituția și celelalte legi, respectiv acesta poate să modifice prevederile legale în vigoare prin abrogare expresă, iar nu implicită, fiindcă, procedând în acest mod, ar contraveni principiului coerenței legislative.

**Tribunalul Giurgiu — Secția civilă** arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, potrivit art. 126 din Constituție, legiuitorul este în măsură să reglementeze competența instanțelor judecătorești și să modifice, pentru viitor, această competență. Măsura reglementată are ca finalitate asigurarea judecării cu celeritate a cauzelor în vederea protejării interesului salariaților.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

**Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

## CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, dispoziții care au următorul conținut: „*Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] — orice alte dispoziții contrare.*”

Autorul excepției apreciază că dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) referitor la *principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligativitatea respectării Constituției și a legilor*, art. 73 alin. (3) lit. p) privind *reglementarea prin lege organică a regimului general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială* și în art. 79 alin. (1) referitor la *Consiliul legislativ*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Ulterior sesizării sale, textul de lege criticat a fost abrogat prin dispozițiile art. I pct. 107 din Legea nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 31 martie 2011. Or, Curtea reține că în cauză este aplicabilă Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011 prin care s-a stabilit că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29



alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

2. Curtea reține că s-a pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate prin numeroase decizii. Spre exemplu, prin Decizia nr. 1.017 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, respingând excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă, Curtea a constatat că întreaga motivare a acesteia se referea la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.

Curtea a constatat că aspectele invocate de autorul excepției țin de modul de aplicare a legii și de stabilirea unei interpretări

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. din București în Dosarul nr. 207/122/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**AUGUSTIN ZEGREAN**

Magistrat-asistent,  
**Cristina Cătălina Turcu**

### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

#### DECIZIA Nr. 618

din 12 iunie 2012

#### referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror  
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli

unitare a actelor normative, iar soluționarea acestora nu intră în competența instanței de contencios constituțional, așa cum este reglementată aceasta de Legea fundamentală și de Legea nr. 47/1992, ci în cea a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a celorlalte instanțe de judecată, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție.

De asemenea, Curtea a reținut că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atât timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

bugetare, excepție ridicată de Comuna Tușnad, prin primar, în Dosarul nr. 1.213/96/2010 al Tribunalului Harghita — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 422D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.213/96/2010, **Tribunalul Harghita — Secția civilă**

**a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare**, excepție ridicată de Comuna Tușnad, prin primar, într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi.

**În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 120 alin. (1) și art. 121 alin. (1), precum și celor ale art. 4 pct. 6 și art. 9 pct. 1 și 4 din Carta europeană a autonomiei locale, întrucât reprezintă o imixtiune a Guvernului în exercitarea atribuțiilor de administrare ale comunei. Este periclitată capacitatea administrativ-financiară a autorităților administrației publice locale de a satisface nevoile publice privind obiectivele de investiții, ce nu se pot finaliza datorită regularizării sumelor defalcate din taxa pe valoarea adăugată și a bugetului de austeritate.

De asemenea, consideră că dispoziția legală criticată retroactivează, deoarece se aplică unor raporturi juridice consumate la momentul intrării în vigoare, întrucât, în opinia autorului, raportul juridic dedus judecării s-a consumat odată cu aprobarea includerii sumelor în bugetul local.

**Tribunalul Harghita — Secția civilă** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

**Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

**Avocatul Poporului** consideră că prevederile criticate sunt constituționale.

**Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 31 decembrie 2008, aprobată prin Legea nr. 258/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 484 din 13 iulie 2009.

Dispozițiile criticate au următorul cuprins: „(1) *Sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată acordate în anul 2008 prin hotărâri ale Guvernului bugetelor locale pentru acoperirea unor cheltuieli curente și de capital rămase neutilizate la finele anului se restituie la bugetul de stat.*

(2) *Regularizarea cu bugetul de stat a sumelor prevăzute la alin. (1) se realizează până la data de 8 ianuarie 2009.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 120 alin. (1) privind principiile de bază ale administrației publice locale și ale art. 121 alin. (1) referitor la autorități comunale și orașenești. De asemenea, este menționată Carta europeană a autonomiei locale, respectiv art. 4 pct. 6 și art. 9 pct. 1 și 4, precum și art. 3 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Prevederile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici și prevederi constituționale similare, în acest sens fiind Decizia nr. 1.401 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 30 ianuarie 2012, Decizia nr. 1.162 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 747 din 9 noiembrie 2010, Decizia nr. 573 din 4 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 21 iunie 2010, sau Decizia nr. 1.225 din 5 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 18 noiembrie 2010, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate.

2. Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 120 alin. (1) și art. 121 alin. (1) din Constituție, precum și a dispozițiilor Cartei europene a autonomiei locale, Curtea reține că autonomia publică locală, astfel cum este definită în cuprinsul art. 3 din legea specială, respectiv Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, constă în dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, treburile publice, în condițiile legii.

De asemenea, Curtea observă că principiul autonomiei locale nu presupune totală independență și competență exclusivă a autorităților publice din unitățile administrativ-teritoriale, ci acestea sunt obligate să se supună reglementărilor legale general valabile pe întreg teritoriul țării și dispozițiilor legale adoptate pentru protejarea intereselor naționale, în acest sens fiind și Decizia nr. 154 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 mai 2004.

3. Potrivit art. 137 alin. (1) din Constituție, formarea, administrarea, întrebuintarea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege.

Sub acest aspect se poate observa că, prin legile de aprobare a bugetului de stat, se pot acorda bugetelor locale sume defalcate din unele venituri ale bugetului de stat pentru cofinanțarea unor proiecte, alături de sursele de finanțare locale și europene. Sursele de finanțare ale bugetelor locale sunt cele prevăzute, ca atare, de dispozițiile titlului IX — Impozite și taxe locale din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și de dispozițiile art. 32 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 18 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit art. 32 din Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, bugetele locale primesc cote defalcate din impozitul pe venit, cote care se constituie astfel în surse de

finanțare la bugetul local al fiecărei unități administrativ-teritoriale, iar, potrivit art. 33 alin. (1), pentru finanțarea cheltuielilor publice prevăzute la art. 6, precum și pentru echilibrarea bugetelor locale ale unităților administrativ-teritoriale, prin legea bugetului de stat se aprobă sume defalcate din unele venituri ale bugetului de stat, cu destinație specială și, respectiv, pentru echilibrarea bugetelor locale. Aceste venituri contribuie la finanțarea unor cheltuieli publice noi sau apărute ca urmare a descentralizării unor competențe — de la Guvern către autoritățile publice locale, iar sumele defalcate din astfel de venituri se constituie în surse de finanțare ale bugetelor locale.

Este evident însă că întrebuintarea acestor resurse financiare se face cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, care stabilesc regimul juridic al cheltuielilor bugetare, precum și cu respectarea principiilor prevăzute pentru execuția bugetară. Astfel, potrivit prevederilor art. 47 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și ale art. 49 alin. (2) din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, creditele bugetare aprobate sunt autorizate pe durata exercițiului bugetar.

Necheltuirea până la încheierea exercițiului bugetar a creditelor aprobate conduce la anularea acestora și înscrierea lor ca surse de finanțare ale bugetului de stat al anului următor.

Curtea constată, de asemenea, că sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată nu au fost acordate bugetelor locale prin Legea bugetului de stat pe anul 2008 nr. 388/2007, ci au fost acordate prin hotărâri ale Guvernului, care, de la caz la caz, a constatat necesitatea alocării unor fonduri suplimentare la dispoziția bugetelor locale, iar necheltuirea acestor fonduri până la încheierea exercițiului bugetar nu dă dreptul autorităților locale să le utilizeze și în exercițiul bugetar viitor.

De altfel, nu există o obligație legală ca, la nivel local, finanțarea unor investiții să fie asigurată din sume provenite exclusiv de la bugetul de stat, cum ar fi și sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată, alocate de Guvernul României. Mai mult decât atât, în conformitate cu dispozițiile art. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, Guvernul poate aloca, în situații excepționale, sume din Fondul de rezervă, pentru unitățile care nu dispun de resursele financiare pentru realizarea proiectelor de investiții începute.

4. Referitor la critica raportată la prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, prevederile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 se aplică începând de la data intrării în vigoare a actului normativ, prin intermediul acestora statul îndeplinindu-și obligația de protejare a intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară, astfel cum aceasta este prevăzută în cuprinsul dispozițiilor art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție.

5. În ceea ce privește menționarea Deciziei nr. 558 din 24 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 7 iunie 2012, Curtea observă că aceasta nu își găsește aplicabilitatea în prezenta cauză.

Astfel cum s-a reținut deja, în speța de față dispozițiile criticate au în vedere necheltuirea până la încheierea exercițiului bugetar a creditelor aprobate, care conduce la anularea acestora și înscrierea lor ca surse de finanțare ale bugetului de stat al anului următor, nu și la sursele de finanțare excepționale alocate bugetelor locale ale unor unități administrativ-teritoriale, pentru plata unor arierate aferente unor cheltuieli curente și de capital, precum și pentru cofinanțarea unor proiecte finanțate

din fonduri externe nerambursabile ce urmează a fi cheltuite în cursul exercițiului bugetar.

Întrebuintarea resurselor financiare se face cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, care stabilesc regimul juridic al cheltuielilor bugetare, precum și cu respectarea principiilor prevăzute pentru execuția bugetară. Potrivit prevederilor art. 47 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și ale art. 49 alin. (2) din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, creditele bugetare aprobate sunt autorizate pe durata exercițiului bugetar.

Or, în cauza în care s-a pronunțat Decizia nr. 558 din 24 mai 2012, Curtea a avut de analizat dacă dispozițiile de lege criticate se referă strict la restituirea sumelor neutilizate de autoritățile administrativ-teritoriale care, la momentul alocării sumelor prin Hotărârea Guvernului nr. 255/2012, nu înregistrau arierate sau nu aveau în derulare proiecte finanțate din fonduri externe nerambursabile care să necesite cofinanțare, cum de altfel se precizează și în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 15/2012. Curtea a reținut că dispozițiile criticate se referă strict la sumele neutilizate, și pentru alocarea cărora unitățile administrativ-teritoriale nu au făcut dovada înregistrării de arierate sau derulării de proiecte finanțate din fonduri externe nerambursabile care să necesite cofinanțare. Astfel, Curtea a constatat că în măsura în care dispozițiile art. V alin. (1) teza I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2012 privind stabilirea unor măsuri financiare în domeniul asigurărilor sociale de sănătate și al finanțelor publice se aplică numai sumelor alocate prin Hotărârea Guvernului nr. 255/2012 și neutilizate de către unitățile administrativ-teritoriale care nu au înregistrat arierate aferente unor cheltuieli curente și de capital și nu au avut în derulare cofinanțări de proiecte cu finanțare externă nerambursabilă până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 15/2012, Guvernul este îndreptățit să dispună restituirea acestora.

Curtea a mai constatat că, dacă restituirea sumelor în cauză s-ar aplica inclusiv unităților administrativ-teritoriale care nu au utilizat sumele până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 15/2012, dar care la acel moment înregistrau arierate aferente unor cheltuieli curente și de capital și aveau în derulare cofinanțări de proiecte cu finanțare externă nerambursabilă, s-ar ajunge la aplicarea unui tratament juridic diferit în situații similare, împrejurare ce ar genera o inegalitate între unitățile administrativ-teritoriale bazată pe un element aleatoriu, și anume momentul concret al folosirii resurselor alocate.

6. Referitor la invocarea, prin notele scrise depuse la Curtea Constituțională în dosarul cauzei, a unor noi motive de neconstituționalitate raportate la art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea observă că, astfel cum a statuat și în jurisprudența sa, invocarea în susținerea excepției a unor dispoziții constituționale direct în fața Curții, și nu în fața instanței de judecată, contravine art. 10 alin. (2) și art. 29 alin. (1)—(4) din Legea nr. 47/1992, întrucât cadrul procesual specific excepției de neconstituționalitate rezultă din încheierea de sesizare și din motivarea scrisă a autorului, iar aceasta din urmă nu poate fi completată în fața Curții Constituționale cu elemente noi, ce nu au fost puse în discuția părților în fața instanței de judecată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare, excepție ridicată de Comuna Tușnad, prin primar, în Dosarul nr. 1.213/96/2010 al Tribunalului Harghita — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**AUGUSTIN ZEGREAN**

Magistrat-asistent,  
**Ionița Cochînțu**

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

### DECIZIA Nr. 620

din 12 iunie 2012

#### referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Salariaților din Învățământ Turda în Dosarul nr. 8.942/117/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 513D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 514D/2012 având ca obiect prevederile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Salariaților din Învățământ Turda în Dosarul nr. 645/117/2011 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 514D/2012 la Dosarul nr. 513D/2012, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 18 ianuarie 2012, pronunțate în dosarele nr. 8.942/117/2010 și nr. 645/117/2011, **Curtea de Apel Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar**, excepție ridicată de Sindicatul Salariaților din Învățământ Turda cu ocazia soluționării recursurilor declarate împotriva sentințelor pronunțate de Tribunalul Cluj în cauze având ca obiect drepturi salariale, respectiv indemnizația de concediu.

**În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia arată că indemnizația de concediu de odihnă nu intră sub incidența dispozițiilor criticate, întrucât în cuprinsul Legii nr. 118/2010, al Legii nr. 330/2009 și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 nu se face referire la indemnizația de concediu de odihnă și, pe cale de consecință, nu vizează această indemnizație. În continuare se arată faptul că indemnizația de concediu de odihnă nu poate fi asimilată cazurilor enumerate de Legea nr. 118/2010, obligația de plată a acesteia nefiind susceptibilă de executare succesivă, ci

dintr-odată, deosebindu-se, astfel, de obligațiile de natură salarială.

De asemenea, invocând practica unor instanțe de judecată, arată că indemnizația de concediu, ca prestație unică, nu poate fi asimilată unor alte indemnizații pe care salariatul le primește succesiv, numai acestea putând fi drepturi salariale, astfel că diminuarea cu 25% prevăzută de Legea nr. 118/2010 nu afectează indemnizația de concediu.

Totodată, se consideră că dispozițiile criticate, în ceea ce privește diminuarea cu 25% a indemnizației de concediu de odihnă, sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, încălcând principiul neretroactivității legii. Textul de lege criticat creează și o discriminare, deoarece diminuarea indemnizației de concediu de odihnă are loc în funcție de momentul la care se solicită aceasta, ceea ce determină și încălcarea principiului egalității prevăzut de art. 16 din Constituție și de art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În acest sens arată că, în urma solicitării și aprobării efectuării concediului de odihnă anterior datei de 3 iulie 2010, plata indemnizației de concediu de odihnă trebuie efectuată cu cel puțin 10 sau 5 zile, după caz, conform contractelor colective de muncă, înainte de plecarea în concediu, astfel că dreptul la indemnizația de concediu s-a născut anterior intrării în vigoare a Legii nr. 118/2010. Într-o atare situație, a impune aplicarea legii unei situații juridice anterioare apariției actului normativ echivalează cu încălcarea principiului neretroactivității legii civile, astfel că nu se poate pretinde restituirea echivalentului de 25% din indemnizația de concediu încasată pe motivul intervenirii actului normativ ulterior încasării acestuia.

De asemenea, consideră că se creează o stare de discriminare, ce determină încălcarea principiului egalității prevăzut de art. 16 din Constituție.

Se mai arată că indemnizația de concediu are natura juridică a unui drept de creanță, având valoare de „bun”.

**Curtea de Apel Cluj — Secția civilă** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

**Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

**Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, cu următorul conținut: „*Cuantumul brut al salariilor/soldelor/indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau în valută, stabilite în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară*

*a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, se diminuează cu 25%.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la statul român, art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 118/2010, prevederile legale criticate au avut o aplicabilitate limitată în timp, respectiv până la data de 31 decembrie 2010.

Însă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a constatat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea constată că este competentă să exercite controlul de constituționalitate cu privire la dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, care și-au produs efectele față de autorul excepției de neconstituționalitate, potrivit principiului *tempus regit actum*.

2. Prevederile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 91 din 7 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 20 aprilie 2012, și, spre exemplu, Decizia nr. 280 din 22 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 16 mai 2012, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cu acel prilej, invocând jurisprudența sa anterioară, Curtea a arătat că prin Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010 și Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, a reținut, în esență, că dreptul la salariu este corolarul unui drept constituțional, și anume dreptul la muncă, iar diminuarea sa se constituie într-o veritabilă restrângere a exercițiului dreptului la muncă. Realizând o examinare a compatibilității dispozițiilor legale criticate cu fiecare dintre condițiile strict și limitativ prevăzute de Legea fundamentală pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea a constatat că măsura de diminuare a cuantumului salariului/indemnizației/soldei cu 25% constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional la muncă ce afectează dreptul la salariu, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție. Astfel, Curtea a statuat că diminuarea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei este prevăzută prin Legea nr. 118/2010 și se impune pentru reducerea cheltuielilor bugetare. De asemenea, soluția legislativă cuprinsă în art. 1 din lege a fost determinată de apărarea „securității naționale”,

noțiune înțeleasă în sensul unor aspecte din viața statului — precum cele economice, financiare, sociale — care ar putea afecta însăși ființa statului prin amplexarea și gravitatea fenomenului. În acest sens, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea a statuat că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională.

Cu privire la proporționalitatea situației care a determinat restrângerea, Curtea a constatat că există o legătură de proporționalitate între mijloacele utilizate (reducerea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei) și scopul legitim urmărit (reducerea cheltuielilor bugetare/reechilibrarea bugetului de stat) și că există un echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului.

De asemenea, Curtea a constatat că măsura legislativă criticată este aplicată în mod nediscriminatoriu, în sensul că reducerea de 25% se aplică tuturor categoriilor de personal bugetar în același cuantum și mod. Curtea a observat, totodată, că măsura criticată prezintă un caracter temporar, având o durată limitată în timp, și anume până la data de 31 decembrie 2010, tocmai pentru a nu se afecta substanța dreptului constituțional protejat.

Totodată, prin Decizia nr. 939 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 16 septembrie 2011, Curtea a statuat că salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera de aplicare a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat. Dreptul de proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile. Curtea a observat că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în Hotărârea din 31 mai 2011, pronunțată în Cauza *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu implică un drept la dobândirea proprietății.

De asemenea, Curtea a statuat de principiu că, în contextul legislativ actual, prin art. 1 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, s-a stabilit că, începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumului brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de

încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%, în acest sens fiind Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011.

O atare modalitate de stabilire a cuantumului concret al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute nu este de natură să încalce cele stabilite prin deciziile Curții Constituționale nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010. Cu acele prilejuri, Curtea a impus o obligație de rezultat legiuitorului, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să revină la „cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile încadrării în politicile sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare”. Este în același timp o obligație sub condiție care va duce la revenirea etapizată a cuantumului drepturilor salariale la nivelul anterior Legii nr. 118/2010. Stabilirea modalității concrete de realizare a acestui proces este o prerogativă a legiuitorului, care va decide, în funcție de situația economico-financiară a țării, momentul îndeplinirii cât mai rapid a obligației sale de rezultat, în sensul revenirii cel puțin la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea Legii nr. 118/2010.

*Mutatis mutandis*, cele prezentate mai sus sunt valabile și în ceea ce privește diminuarea cu 25% a indemnizațiilor și altor drepturi salariale, respectiv a indemnizației de concediu.

3. În continuarea celor reținute mai sus, Curtea a observat că, în ceea ce privește aspectele invocate referitoare la modul de aplicare și interpretare a legii, prin Decizia nr. 20 din 17 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 822 din 21 noiembrie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursurile în interesul legii declarate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava și a stabilit că, „întrucât după intrarea în vigoare a Legii nr. 118/2010, cu modificările și completările ulterioare, cuantumului brut al salariului a fost afectat de o reducere de 25%, în același mod și indemnizația de concediu cuvenită personalului didactic și didactic auxiliar din învățământul preuniversitar de stat pentru concediul efectuat după această dată (3 iulie 2010) se impune a fi diminuată proporțional, ca urmare a faptului că se calculează în raport cu media zilnică a veniturilor din fiecare lună în care se efectuează concediul.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Salariaților din Învățământ Turda în dosarele nr. 8.942/117/2010 și nr. 645/117/2011 ale Curții de Apel Cluj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**AUGUSTIN ZEGREAN**

Magistrat-asistent,  
**Ionița Cochințu**

**HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI****GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****pentru modificarea anexei la Hotărârea Guvernului  
nr. 683/2012 privind aprobarea programului calendaristic  
pentru realizarea acțiunilor necesare desfășurării  
referendumului național din data de 29 iulie 2012  
pentru demiterea Președintelui României**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

**Guvernul României** adoptă prezenta hotărâre:

**Articol unic.** — În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 683/2012 privind aprobarea programului calendaristic pentru realizarea acțiunilor necesare desfășurării referendumului național din data de 29 iulie 2012 pentru demiterea Președintelui României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 458 din 7 iulie 2012, numerele curente 29—31 se modifică potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU  
**VICTOR-VIOREL PONTA**

Contrasemnează:  
Ministrul administrației și internelor,  
**Ioan Rus**  
Ministrul delegat pentru administrație,  
**Victor Paul Dobre**

București, 25 iulie 2012.  
Nr. 728.

ANEXĂ

Nr. crt.	Termenul de realizare a acțiunii (text de lege)	Descrierea acțiunii	Autoritatea sau persoana care realizează acțiunea	Modalitatea de realizare a acțiunii
0.	1.	2.	3.	4.
29.	În ziua referendumului: <b>la data de 29 iulie 2012, ora 06,00</b> [art. 32 alin. (1) din Legea nr. 3/2000]	Verificarea urnelor, a existenței listelor electorale, a buletinelor de vot și a ștampilelor; închiderea și sigilarea urnelor și aplicarea ștampilei de control a secției de votare	Președintele biroului electoral al secției de votare, în prezența celorlalți membri ai biroului	Se încheie proces-verbal cu operațiunile efectuate și constatările făcute.
30.	În ziua referendumului: <b>la data de 29 iulie 2012, ora 07,00</b> (art. 34 din Legea nr. 3/2000)	<b>ÎNCEPEREA VOTĂRII</b>		
31.	În ziua referendumului: <b>la data de 29 iulie 2012, ora 23,00</b> (art. 34 din Legea nr. 3/2000)	<b>ÎNCHIDEREA VOTĂRII</b>		

# ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

# ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul [www.expert-monitor.ro](http://www.expert-monitor.ro), unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,  
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București  
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București  
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: [marketing@ramo.ro](mailto:marketing@ramo.ro), internet: [www.monitoruloficial.ro](http://www.monitoruloficial.ro)

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,  
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

